

Aki Bedey Gábor verseiben a költészet hagyományos hármass szerepkörének: a tanításnak, nevelésnek, szó-rakoztatásnak jegyeit keresi, bizony alaposan el kell mélyednie az olvasásban ahhoz, hogy valamelyiknek is nyomára bukkanjon. Aki viszont kedveli a rejtjeles üzenetek megfejtését, sok felfedezni valót talál a nyomdatéchnikai is változatos sorokban. S ezzel már utaltam is Bedey verseinek egyik, talán a legfontosabb jellemzőjére, a gondolkodtatás kényszerére. Valóban, e költemények jelentős része arra készíti az olvasót, hogy felfejtse a kép gazdag, önkényesen tördelt versszakok, sorok titkát. Azt a titkot, amely a születés és az elmúlás között révedező teremtmény létezésének értelmét rejt. Maga a költő — bármennyit gyötrődik is e gondolattal — megválaszolatlanul hagyja az önmaga által más-más megvilágításban oly sokszor feltett kérdést. Végső konklúzióként aztán az általa elképzelt Alkotóra bízta a válasz megadását.

S itt van a Bedey-versek másik, gyakran felbukkanó vonása: hit a világot tenyerén tartó Teremtő létezésében.

Ez a hit mély bibliaismereten nyugszik. Nem formális vallásosság ez, inkább az eleve elrendelésnek, az ember parányi voltának elismerése, annak szavakba szőtt képbe rögzítése, hogy magát a természetet legyőzőjének képzelő ember voltaképpen aprócska játékszer az Isten tenyerén.

De hiba lenne e transzcendenciába hajló versvonalatnak túlhangsúlyozása. Bedey Gábor szeme rányílik a környező világra is: a természet változásaira, a városi park nedves fűvében fürdő rigóra, az üvegen csúszó esőcseppekre, a nyári alkonyatra vagy az őszi fáradt fényre éppúgy, mint az előre bukott fejű hajléktalanokra vagy a bóbiskoló kisgyerekekre.

Átmelegszik aztán a költő szava, ha családjáról, hitveséről, kicsi gyermekéről vagy éppen szüleiről szól. Ilyenkor kismulnak olykor torzulásra hajlamos képei, emberi közelség, meghitt, esetenként játékos közvetlenség árad soraiából. E játékoság is versei sajátja. Megnyilvánul ez mind tartalmi, mind formai szempontból. Verépítkezése gyakran változtatja formáját. Vagy-vagy-okkal állítja válaszút elé olvasóit. Maga így vall erről:

„Mint macskaköröm
egérben —
játsszom egy-egy verssel;
tolom, lököm, pofozom,
harapok rajta egyet...”
(Macskaköröm)

A hagyományos versek olvasásán felnőtt olvasó bizonyára hiányolja e költeményekben a rímek ringatását. Néhány véletlenül összecsendülő asszonáncon kívül nincs is rím ezekben. Van azonban bőven gondolatritmus; az ötletekl, eszme-futtatások tudatos összekapcsolása. Ez adja meg mégis azt a belső lüktetést, amely még a gondolatforgácsnak tűnő sorokat is verssé teszi.

Összegzésül annyit, hogy Bedey Gábor kötete többségében kiérlelt alkotással ajándékoz meg bennünket.

Szurmay Ernő

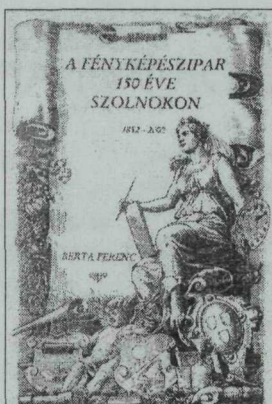
A fényképészipar 150 éve Szolnokon

Ebben az évben 150 éve annak, hogy a lotaringiai származású utazó fotográfus, Becker Z. Soinló — aki keresve a kelet egzotikumát —, megjelent Szolnok városában és fotografálta annak lakóit és környezetüket. Nem sokkal később, 1854 táján Chryastel Ignatz, pék szakmával rendelkező szolnoki lakos megnyitotta a város

első fényírdáját a Weisse Resselgasse (Fehérló utca) 420 szám alatt, a mai Tófenék utca északnyugati kanyarulatában. Ettől kezdve nem kellett már hosszú és fárasztó utat megtennie a fővárosba annak, aki fotografáltatni kívánta magát és családját.

Az eltelt 150 év alatt majd száz műtermi fényképész iparos fordult meg a városban és készített több millió felvételt ilyen vagy olyan minőségben, megragadva az itt élő ember életének egy

pillanatát, falakon belül és kívül. A fényképészipar 150 éve Szolnokon című kiállítás képi és szöveges információt kívánt adni az eltelt időszakról. A kiállítás szellemi szülőatyja és menedzsere Berta Ferenc, kinek húszéves kutatómunkája testesül meg a kiállításban és az ahhoz kapcsolódó adattári könyvben. (A könyv Szolnokon, a Damjanich János Múzeumban kapható, 1200 Ft-ért.)

Szabó István

HÍREK

A Jászok Egyesülete szokatlan helyszínen, a Magyar Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeumban tartotta szeptember 18-i rendezvényét. Házigazda dr. Draveczky Balázs, a múzeum igazgatója volt.

*

Verseghy Ferenc születésének 245., halálának 180. évfordulója alkalmából rendeztek ünnepi megemlékezést szeptember 27-én Szolnokon. Verseghy szobrának megkoszorúzása után a Városháza Dísztermében tudományos ülés volt. Először a Verseghy Ferenc Gimnázium

tanulói adtak ünnepi műsort, majd igen értékes tudományos előadásokat hallhattak az ünneplők Verseghy koráról és munkásságának máig tartó utóhatásairól.

KÖSZÖNJÜK!

A Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Honismereti Egyesület e helyt köszöni meg minden mecénásának az 1%-os adófelajánlását. A befolyt összegből a honismereti egyesület kiadványait, ismeretterjesztő rendezvényeit finanszírozzuk.

KÖTETÜNK SZERZŐI

Benedek Csaba néprajzkutató-muzeológus (Damjanich János Múzeum, Szolnok, Kossuth tér 4.; tel.: 56-410-602)

Bodolai Mária kiadványszerkesztő (Damjanich János Múzeum, Szolnok)

Szabó István történész-muzeológus (Damjanich János Múzeum, Szolnok)

Szurmay Ernő tanár (Verseghy Ferenc Megyei Könyvtár volt igazgatója)